

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSGOVELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

W E E K B L A D

26e jaargang nr.8

NADruk VERBODEN

9 oktober 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord.

Goeden avond, vrienden.

Zoals u bekend zal zijn weten wij niet alles en zijn wij al evenmin onfeilbaar. Denkt dus zelf na. Ons onderwerp zal vanavond een meer geestelijk karakter moeten dragen. Ik stel daarom voor te spreken over:

Z O N N E N I N Z O N N E N

En wanneer U zich afvraagt wat dit betekent zo hoop ik U dat duidelijk te maken:

Wanneer je tot de grenzen gaat van dat wat je kunt bereiken en zien, als geest en soms ook als mens, verdool je in een gloed van licht die witter dan wit is.

Het is een absolute verblinding, maar zelfs wanneer je vandaaruit terug keert of daarvoor terugkeert zie je reeds, hoe dit licht alles in zich op schijnt te nemen.

Het is een ervaring die sommigen onder ons, waaronder ondergetekende, hebben kunnen door maken. En de titel zonnen in zonnen speelt in feite aan op deze belevenis, of dit opgaan in een geheel terwijl je beseft dat er nog steeds een ander, mogelijk groter geheel op je wacht.

Want telkens wanneer je denkt "hierin kan ik niet meer blijven bestaan" ontdek je, dat je toch nog weer verder kunt gaan. En verder gaande ontdekt je in die nieuwe wereld een betoverend maar verblindende zon, die evenzeer licht voor je is als die zon, waarin je je meende te storten.

Wanneer je geschapen wordt, zo is dit als geest - of mogelijk als ziel. Want in het begin is er niets buiten het levende vermogen dat langzaam rond zich een besef opbouwt van zijn omgeving en van zichzelf.

Maar wanneer je inkarneert als mens breng je alle voorgaande ervaringen ergens in je mee. Ook in je eigen bestaan en leven is er a.h.w. schil na schil na schil waar je doorheen kunt dringen en elke keer wordt je bestaan je iets duidelijker. Maar elke keer wanneer je dit doet en slaagt heb je het gevoel dat je nu het grootste mysterie bereikt hebt.

Ben je echter aan je nieuwe wijze van zien en beleven gewend, dan ontdek je dat je verser moet gaan. En niemand weet, waar het eindigt.

En dat is mogelijk nog het meest verbluffend van al: Leven wij in een oneindigheid? Of leven wij in een door ons niet te overzien eendigheid?

Er zijn dingen die wij wel kunnen weten, zoals het feit dat wij soms gegeseld worden door golven van geestelijk licht. En soms ook komt voor de mens op aarde een golf van kosmische energien aandrijven die door een kleine verandering in de kosmische straling, een wat andere penetratie van de atmosfeer en enige verandering van de statische spanningen daarin de mens en diens beleven beïnvloedt.

Zeker, wij zeggen dan: dit is een periode van rood licht, nu wordt al beheerst door drift en hartstochten, maar ook is er een andere visie op de zin van het leven mogelijk, een ander beleven, een andere gedrevenheid.

Soms ook bereikt ons van een onbekende zon in een onbekende wereld een vreemde trilling tot ons die je zelfs wat haar werken op aarde en in de atmosfeer niet geheel kunt vastleggen. Iets wat de mens vooral beroerd in dat deel van zijn wezen dat helaas bij vele moderne mensen als verdoofd is.

Kun je deze invloed nog beseffen dan ontdekt men dat er in het bewustzijn en gevoelsleven opeens allerhande vreemde factoren meespelen. Het is alsof je bezig bent een dagdroom op te bouwen die zichzelf reeds weer verteert terwijl je nog tracht haar verder op te bouwen.

Het is of je steeds weer door vlammen heen kijkt naar een hemels vreemd land dat je toch nooit geheel werkelijk kunt zien. Dan is er sprake van wat wij plegen aan te duiden met de term "blauw licht" of "blauwe straal".

Maar waar komt dit vandaan? Het is een straling vol mystiek, bevorderlijk ook voor de wijsheid. Wij kunnen haar werkingen wel omschrijven, haar namen geven. Maar waar komt zij vandaan?

Proberen wij een dergelijke invloed terug te volgen naar haar bron dan ontdekken wij gemeenlijk dat het blauwe licht en het mystiekere paarse licht voortkomen uit een sfeer. Maar betreedt je die sfeer dan zie je dat die straal daar niet eindigt. Het is alleen of het een licht is dat hier van kleur verandert, zilverig wordt tot het langzaam maar zeker haast een manestraal lijkt die toch komt uit en verdwijnt in een kokende zon. Maar al ga je haast verder dan je kunt, je kunt nooit zeker zeggen waar die invloed vandaan komt.

Al ijd weer staan wij voor het raadsel in onszelf of in de kosmos. Wij zouden zo graag die raadselen oplossen en kunnen dit toch niet werkelijk. Want elke keer weer wanneer wij de grens van ons begrip benaderen blijkt er een soort kokende kokende poort voor ons te liggen waar wij nog niet door heen durven.

Dan zeggen wij tot ons zelf: dit is de bron van alle licht, dit is een lichtende levende zon die mij zou verzengen en verteren wanneer ik mij daar te dicht bij zou begeven. Toch vindt je telkensweer ook het inzicht en de moed waardoor je verder gaat.

Je wordt niet werkelijk verteerd, maar staat opeens in een nieuwe wereld. En daarin wenkt je reeds weer een zon-achtige poort die nog feller schijnt te stralen, nog meer kracht rond zich uit schijnt te storten: een poort waar je niet doorheen durft voor je in die wereld geleefd hebt, haar hebt leren kennen en uiteindelijk weer je angst voor het verdergaan hebt overwonnen.

Het is wonderlijk in feite: onze gehele gang van bewustwording hangt van angsten aan elkaar wanneer je haar eerlijk bekijkt. Al zijn er mensen genoeg die dit niet toe durven geven en van hun dood en bewustwording een soort palmzondag proberen te maken, compleet met juicende menigten, palmtakken en halleluja's.

Zeker, je denkt soms iets dergelijks te beleven. Maar dat is een droom, een kleine vertekening van uiterlijkheid die al snel vergaat bij de ontmoeting met het steeds weer gevreesde.

Ook de mens die de werelden van het paranormale betreedt zal ontdekken dat hij steeds weer wordt gekonfronteerd met raadselen en evenzeer steeds weer met een soort angst. Misschien ligt die angst er voornamelijk wel in dat je jezelf niet vertrouwt, omdat er in jezelf zoveel zaken schuil gaan waar je geen raad meer mee weet.

Maar ondanks dit komt er steeds weer een ogenblik waarop je het niet meer zo uit kunt houden en tot jezelf zeg: toch wil ik het proberen. Dan doorbreek je die muur van terreur die je in feite rond jezelf hebt opgetrokken. Dan kom je in een wijdere wereld.

Maar ook die nieuwe wereld heeft weer zijn eigen wetten. Het is wonderlijk: gedreven door angst en nood ontvluchten wij een wereld waarvan de wetten ons dreigen te verstikken. Wij komen terecht in een wereld met geheel andere wetten en even menen wij vrij te zijn. Maar het is als een stropersstrik die zich langzaam toetrekt wanneer je verder wilt gaan.

Dan beginnen deze wetten je te benauwen, te verstikken. Ook hier wordt je weer gekonfronteerd met je onvermogen al die wetten op de juiste wijze te interpreteren. Ook hier ken je een vorm van conditionering als is het maat dat je anderen hebt gewerkt, gedacht, "gesproken".

Is je nood dan weer groot geworden, dan ben je niet meer zo bang voor voor die zon, die je ondergang kan zijn maar gelijktijdig de enige poort is naar een ander bestaan.

Het geheel lijkt wel een telescoop die je sterker en sterker kunt maken. Steeds weer meen je: dit is nu toch wel de uiterste grens, de eindigheid van het schijnbaar oneindige. Hier is het niets de grens van een fluwelen ruimte waarin ik drijven kan met zo hier en daar een ster om even bij te rusten. Dan verstelt een onbekende de telescoop en onze grens van zo even verdwijnt, onze werelden worden opeens stippen die razend rondwervelen alsof zij slechts electronen zouden zijn die dansen rond een atoomkern.

Dan ontstaat in jou een enorme druk die je haast niet meer kunt verwerken en je dringt tot verder gaan, de zon in. En zo zon in, zon in, zon. En niemand weet, waar het einde is.

Mogelijk vindt u het vreemd dat ik zo nadrukkelijk stel dat niemand weet, waar het einde ligt. En toch is dit belangrijk. Want eerst wanneer wij onze onvolkomenheid en onwetendheid erkennen zullen wij verder kunnen gaan.

Zolang wij ons voor blijven houden dat de wereld die wij nu kennen de enige is zullen wij ook wanneer onze mogelijkheden veranderen daar naar blijven terughunkeren. En wanneer je door het leven dan al wordt uitgedreven uit je wereld zoals het moederlichaam tijdens de geboorte het kind uitdrijft, blijf je terughunkeren naar de geborgenheid van die oude wereld en zul je je, gekonfronteerd met een "ander" leven, af blijven vragen of je droomt en niet meer wakker kunt worden of werkelijk gek bent geworden.

Nu ja, het is en blijft steeds zo dat wij zodra wij iets menen te weten over een wereld ook veronderstellen dat wij nu onze weg wel kunnen vinden. Het is alsof iemand ooit eens een paar flarden heeft gezien met scènes en iets van de situatie in een grote stad als b.v. Rome, Parijs of desnoods Amsterdam.

Mensen denken vaak over hetgeen komt: ik weet er nu iets van, nu ken ik daar de weg wel, want ik heb er al iets van gezien. Vergis je niet. Ook dan dreigt de verwarring, is en blijft er een noodzaak je te oriënteren en geen plaats of kaart heeft je duidelijk kunnen maken hoe degenen die hier leven reageren en zich gedragen. Ook al denk je mogelijk dat je hiermede je eindbestemming reeds hebt gevonden.

Nu ja, u weet het allen: eerst reist men naar Rome want alle wegen voeren nu eenmaal naar Rome. Maar wanneer je daar bent, wat krijg je dan te horen? Eerst napels zien en dan mori - vakerderlijk door velen vertaald als "sterven".

Wanneer wij nu maar kunnen aanvaarden dat wij niet voldoende weten, dat de voorstellingen die wij ons hebben gemaakt nooit geheel juist kunnen zijn zullen wij een nieuwe wereld gemakkelijker kunnen aanvaarden zoals deze werkelijk is.

Dan ook zullen wij niet meer zo verbaasd zijn dat wij, eenmaal de beproeving gekend hebbende van een "dood", een veranderen van wereld en zijn, in de verte al weer een dergelijke beleving zien schijnen als een zon, die ons aanlokt en toch enige angst inboezemt, de angst doet kennen onder te gaan, vertéerd te worden.

O, elke maal wanneer wij iets verder gaan laten wij ook iets achter. Maar elke keer wanneer wij verder gaan worden wij ook iets vrijer. Ik weet niet goed hoe ik dit middels een duidelijk vergelijk moet uitdrukken.

Mogelijk kunt u zich voorstellen dat het een heel strenge winter is, polair koud. Stel u voor dat u met vele kleren aan, vele paren sokken over elkaar of kousen overeen en zware, logfe laarzen aan rond loopt te sloffen. Stel u voor, dat het iets warmer wordt en stel u de verlichting voor dat je eindelijk eens iets meer uit kunt trekken - al heb je nog kleren genoeg aan natuurlijk.

Wij hebben wanneer wij mens zijn, maar ook wanneer wij geestelijk leven in een hogere wereld, nog zovele voertuigen. Wij zijn aan die voertuigen gemeenlijk sterk gehecht tot de omstandigheden veranderen, juist omdat wij niet weten waar de essentie van ons wezen schuilt, waar wij niets meer kunnen verliezen zonder ook zelve geheel verloren te gaan.

Daarom weten wij ook niet, waar het einde ligt. Wanneer iemand zegt "ik ben u de weg", aanvaardt dit tenminste voorlopig. Want een weg is iets wat je moet gaan. Maar indien iemand u zegt: Ik breng u de enige waarheid, de enige wijsheid, ik breng u een hemel of een held, onveranderlijk en eeuwig, haal dan maar liever de schouders eens wat op.

De mensen weten niet bepaald veel ervan, maar veel zeggen zij steeds weer over de werelden na de dood. Of u nu vraagt hoe het is in de hemel, de hel, het vage voor, het zomerland of een andere sfeer, er is altijd wel iemand te vinden die bereid lijkt u precies te vertellen hoe alles daar in elkaar zit.

Indien er al enige waarheid in schuilt is alles wat zij u kunnen brengen toch nooit meer dan een moment-opname van enkele details. Ook ik kan u vertellen over de dreven van zomerland, van lotusvijvers die een wonderlijke hemel vol gouden licht weerspiegelen, van een gloed die herinnert aan een zoele zomerdag. Ook ik kan u vertellen over bergen waarin beken neerruisen en kleine tempels en gebouwen staat alsof zij willen uitnodigen tot mediteren, rusten, wijzer worden.

Zeker, ook die dingen zij er voor sommigen wel. Maar zij vormen niet de essentie van deze wereld. Wanneer ik u zou spreken over witgewade mensen die liederen zingen en rond zuilen van licht zich verzamelen die uit hogere sferen tot hen spreken, zo is dit geen leugen. Maar het is maar een zo gerin deel van alles, wat mogelijk is in die wereld, wat er voor u kan bestaan.

Kunt u geheel Den Haag beschrijven door alleen maar te vertellen over het binnenhof? Kun je nederland karakteriseren door te wijzen op Volendam of het standbeeld op de dam? Er behoort immers zoveel meer bij?

Dit geldt voor elke sfeer waarvan men u iets vertelt. Elke wereld omvat meer dan men u zeggen kan, dan u nu begrijpen kunt zelfs. Daarom moet je niet al te zeker zijn dat je het nu wel weet. Er is maar één ding waarvan je zeker kunt zijn:

Wanneer je gaat door een poort, of het nu de schijnbaar duistere poort is van de dood, die vaak verblindend wordt op het laatste ogenblik danwel een poort als een zon die tussen sfeer en sfeer, tussen besef en besef ligt: Altijd weer is het land dat daarachter ligt nieuw, hoeveel je er ook van meent te weten.

Altijd weer is het eerst wat wij zullen moeten doen ons te oriënteren. Steeds weer zullen wij ons af moeten gaan vragen wat de regels en wetten zijn die hier gelden en daarna: wat is nu de essentie van mijn bestaan?

En laat ons vooral ook niet al te trots worden op alles wat wij in de een of andere wereld vergaren'. Op aarde zegt men soms zo mooi: een dooshemd heeft geen zakken. Neen. Dat zouden de erfgenamen vast niet goed vinden.

Maar alles wat u op aarde hebt gehad aan eer, macht, aan inkomen, bezit en schoonheid, wat blijft u daar uiteindelijk van over? Van de schoonheid alleen wat er woont aan ervaren daarvan in je ziel en wezen. Dan is en blijft het een kloppend gevoel dat je uit op jouw manier. Want schoonheid die je beleeft is gelijktijdig omvattender dan je uit kunt drukken en intenser, maar ook vager dan al het andere wat je kent in het leven.

Zeker, wanneer je macht over jezelf hebt verkregen, meester bent over jezelf, zeker, dan blijft iets van die beheersing je bij. Maar wanneer je de gehele aarde geregeerd hebt en niet jezelf, dan ben je alleen nog maar een teugelloze slaaf wanneer je door de poort gaat.

Dit te beseffen valt vaak moeilijk. Er zijn dan ook heel wat mensen die zeggen: Ik heb toch de genade wel verdiend. Waarbij het lijkt of de Heer hen voor bewezen diensten reeds te voren enig hemels wisselgeld heeft uitgereikt.

Maar dergelijke dingen kun je niet "verdiene". Je kunt ten hoogste aan je uiting iets veranderen, in jezelf mogelijk een dieper begrip van God en werkelijkheid vinden, in jezelf iets zo intens beleven dat het deel van je blijft en je mogelijk helpt in een nieuwe wereld die God en die waarheid weer te vinden die je reeds meende te kennen op aarde.

Maar het is wel zeker dat je, zelfs met goede daden, op aarde niets aan zekerheid kunt kopen, zo min als je op aarde al de waarheid en alle regels van een hiernamaals kunt kennen en begrijpen.

En toch, zon in zon in zon, door alle poorten gaande, in alle werelden, vinden wij steeds weer iets terug wat bij ons schijnt te behoren. U zult dit eerst geheel erkennen wanneer de dood komt. In de uren van het sterven is er soms reeds die lichte schemering, die troostende stem die fluistert, de gestalte die zich voor een ogenblik op je netvlies lijkt te spiegelen terwijl je mogelijk nog kunt beseffen dat zij er niet menselijk werkelijk is.

Soms hoor je ergens al een muziek, die nog aards lijkt en toch niet geheel aards meer klinkt. Want je hebt banden. Een mens die op aarde leeft heeft banden met de sferen. Een wezen dat in een sfeer leeft is verbonden met anderen die een hoger of lager bewustzijn bereikt hebben.

De enige zekerheid die wij hebben is altijd weer: wij zullen niet alleen zijn. Nooit. Waar wij ook gaan, hoe vaak wij ook weer, gedreven tot een schijn van zelfvernietiging ons werpen in een licht dat wij menen niet te kunnen verdragen of aanschouwen, wij zullen steeds weer ontwaken in een wereld waarin er iemand naast je staat, iemand met je gaat, iemand probeert je duidelijk te maken dat je welkom bent en toch nu leeft in een andere wereld met andere wetten, andere mogelijkheden en noodzaken.

Dat is niet veel zekerheid. De gehele aarde hunkert naar zekerheid. Mensen hunkeren naar geboden en richtlijnen die zeggen hoe je zalig kunt worden. En degenen die zich het meest zalig gevoelen zijn maar al te vaak degenen die in feite alleen profiteren van andermans vroomheid.- Al is het maar hun voldoening dat zij het zijn die anderen daartoe gebracht hebben.

Neen. Zekerheden zijn er niet voor ons buiten de zekerheden die wij tijdelijk scheppen in een wereld waarvan wij menen dat het de onze is. En al wat ons zal blijven van al wat die wereld voor ons is en betekent is datgene wat in onszelven daarvan kan voortleven.

Er is ook niemand die zegt "dit is de wet", ook al zijn er mensen genoeg die u dit zeggen zonder zelf te weten wat zij zeggen. Zoals er emiteiten zijn die u duidelijk proberen te maken hoe u moet leven en sterven.

Maar de werkelijkheid is toch altijd weer dat je het feitelijk iniet geheel weet. Al lijkt een uitspraak als deze erg negatief, is zij het wel?

Wanneer je zón na zón de poorten doorgaat blijf je jezelf. Vorm je jezelf. Groei je in en vanuit jezelf. Elke wereld die je betreedt is er een die je mee helpt scheppen alsof je een direct deel zoudt zijn van Zijn bestaan, iets wat mede vorm geeft aan Zijn wezen.

Je bent zelf. En alle dingen die werkelijk met je verbonden zijn, die je werkelijk heel dierbaar zijn, kun je ook altijd weer bereiken. Daarmede kun je altijd ook weer contact opnemen. Je bent niet geïsoleerd.

Maar er is geen vaste wet die alle werelden regeert. Ook in uw wereld is dat niet zo. Of men nu mensen doodt in de naam van Allah, in de naam van Christis, in naam van de vrijheid van de arbeider of in naam van de democratie. De delen van leer die men citeert, de "goddelijke wetten" die men in dergelijk gevallen pleegt te noemen vormen alleen maar een deel van een poging tot zelfrechtvaardiging, meer niet.

Maar wanneer je leeft met de mensen, jezelf herkent in de mensen, wanneer je jezelf waarmaakt zoals je innerlijk voelt wat je bent vergaar je on-akks het ontbreken van algemeen geldende wetten in jezelf een rijkdom die niemand je ooit afkkan nemen. Want dan is het een uiten van hetgeen in je leeft en zo een erkenning en zelferkenning - en vaak ook het vinden van een beheersing over dit ik, het bereiken van een meesterschap.

Het betekent het vinden van een ware wil die steeds sterker wordt, het ondergaan van een besef dat steeds groter wordt, zo goed als het sterven van vele begeerten die alleen op zelfbedrog zijn gebaseerd. Begeerten verdwijnen omdat hetgeen er de bron en oorzaak van was voor jou niet langer zo belangrijk kan zijn.

Neen, aanddit alles zijn vele positieve kanten te vinden. Zeker, je bestaan betekent nooit een geheel leven zoals je op het ogenblik wilt in de zin mogelijk van een "mens, leef er maar op los".

Er zijn nu eenmaal zekere grenzen, dingen die je niet kunt doen. Zoals er heel wat mensen zijn die een bepaalde plek op hun rug niet zelf en zonder gebruik van kunstmiddelen werkelijk goed kunnen wassen.

Er zijn nu eenmaal dingen die je krachtens hetgeen je bent in de wereld waarin je leeft niet kunt bereiken al wens je dit ook nog zozeer. Een mens kan b.v. niet op eigen kracht vliegen zonder daarbij krachten uit een geheel andere wereld op te wekken.

Er zijn grenzen, dingen die voortvloeien uit datgene wat je bent en dat wat je wereld is. Indien je dit goed beseft zul je zeggen: De wet die mij regeert is de wet die in mij woont. Het gaat er niet om wat waar is en wat niet, wat de mensen juist of niet juist achten. Zolang ik het in mijzelf als waar en juist gevoel uit ik dat in mijn wereld.

Maar voeg er dan aan toe: ik moet leren mij niet te laten regeren door dingen die niet volledig door mijzelf aanvaardt kunnen worden.

Ik probeer u hiermede duidelijk te maken dat geen enkele wet die mensen kennen blijvend en onveranderlijk juist is, zelfs niet wanneer de mensen pretenderen dat die wet direct van God stamt. Want dat zegt, en al snel.

De enige wet die waar en blijvend is voor ons is de wet van ons leven, de wet die in ons woont. En het enige wat behouden blijft wanneer wij gaan van wereld tot wereld - soms terugkerende tot een oude wereld, soms bijna ondergaand in de magnesiumachtige gloed van het verblindende licht van een nieuwe poort, een nieuwe zón - zijn wijzelf.

Wij, met onze wet, de wet die deel is van ons wezen. Wij met ons besef, dat steeds weer voor ons de gehele wereld bepaalt. Wij, met ons vermogen tot willen, tot beheersen, waardoor wij onszelf steeds weer kunnen aanpassen aan al datgene wat wij op onze weg ontmoeten.

Waar het eindpunt ligt weet niemand. Niemand weet, hoe en wanneer; misschien in een laatste entropie wanneer de laatste ster dooft en een nieuwe

andere kosmos zal ontstaan of mogelijk een hemelwereld zich openbaren zal. Niemand weet het, ook al zegt bijna iedereen, dat hij dit wel weet.

Wij hebben twee dingen waaraan wij onszelf vast kunnen houden: ons gevoel van betekenis in onszelf en aan het wezen dat wij zijn, de kracht in ons ik- die wij overigens soms God noemen, dan weer proberen tot één ideaal om te toveren of leren zien als werkelijk beeld van hetgeen wij zijn.

Wij hebben de god in onszelf. Ja. Wij hebben de tempel van kracht die de kern is van ons eigen wezen en daarnaast hebben wij datgene wat wij zijn, hetgeen wij middels ontelbare trappen van leven geworden zijn, het besef dat wij in ons dragen - dit besef wat werkelijk, ja wezenlijk bij ons behoort. Enooze erkenningsmogelijkheid natuurlijk waardoor wij in steeds weer hogere werelden steeds meer de belangrijkste zaken van het bestaan leren begrijpen.

Nogmaals, waar de weg eindigt weten wij niet. Maar wel beseffen wij reeds nu, dat deze weg ondanks alles niet geheel zonder vreugde gegaan wordt. Zeker, soms is er de angst. Dan gaan wij door het dal van de schaduwen des doods, gaan wij door krochten vol duisternis of gaan, ook niet zonder angsten, door de zinderende poorten van licht wanneer wij uiteindelijk besloten hebben ons leven toch toe te vertrouwen aan dat vreemde lichtende iets in ons, dat wij geest, god of ziel kunnen noemen.

Weest niet bang. Wanneer de tijden voor u rijp zijn, wanneer uw wezen daarvoor rijp is komt er verandering. U zult dit nooit bewust kunnen bestemmen. Zo min als u kunt zeggen: zo lang zal ik nog leven aler ik sterf. Of: zolang zal ik nog in deze sfeer vertoeven aler ik over ga naar gene.

Er zijn geen normen en regels die je menselijk kunt konstateren of vaststellen. Dat is waar. Maar er is een kracht in ons, die ons verder drijft. Zo gaat onze weg verder, van besef tot besef, van verandering naar verandering en uiteindelijk van poort tot poort, van ster tot ster, tot wij ergens een eindpunt bereiken.

Wat dit is weet men niet. Het enige wat ik u hierbij kan zeggen is: Wanneer het ik alleen door het nader komen tot dit doel al een zo intense vreugde, een zo intens geluk kan kennen, moet het bereiken van dit einddoel overstelpend zijn. Maar wat het is, wanneer het komt? Ik weet het niet.

Elke keer wanneer wij verder gaan laten wij een deel van onszelf achter. Het is alsof wij het vuil wegbranden dat ons zou kunnen hinderen om een nieuwe wereld onbevange te betreden.

Daarom sprak ik over dit alles onder de titel: zonnen in zonnen. Want steeds gaat de weg verder, maar steeds ook wordt zij lichter, blijder, gelukkiger. Steeds weer wanneer wij de zelfoverwinning hebben behaald waardoor wij zonder angsten verder kunnen gaan, altijd weer wanneer wij eindelijk de nagsten meester zijn geworden en verder gaan, licht er voor ons een nieuwe wereld op met een nieuwe zon, een nieuwe poort. Een wereld vol van nieuwe vreugden, ervaringen en soms ook smart. Maar vooral een wereld vol van nieuwe mogelijkheden.

Dit nu strookt met alle ervaringen die ik tot op dit ogenblik heb opgedaan. Misschien is dit alles vanuit uw standpunt bezien eerder een soort geloofsbelydenis dan een konstatering.

Maar indien u het al als zodanig wilt beschouwen, zo is dit toch een geloofsbelydenis die haar waarheid duidelijker demonstreert naarmate je verder gaat. En daarvan ben ik reeds nu zeker.

Mijn boodschap voor heden aan u is dan ook een zeer eenvoudige:

Gehoorzaam allereerst de wet die in u woont. Vreest niet en zo angsten toch bevungen, leer dezen overwinnen. Weest meester over uzelf, maar ook over uw angsten. Weest zelfs meester over uw onvolmaakt heden opdat dezen u niet kunnen beletten om verder te gaan.

En wees er zeker van dat elk leven en elke wereld u zijn vreugden brengt.

Zoals elke wereld opnieuw ons ook de lasten brengt die je ontstaan wanneer iets in je of in je wereld je dwingt of dringt tot verder gaan.

En keert u terug naar deze wereld, uw bestaan in menselijke vorm hernieuwende, breng dan tot die nieuwe mens waarin u wonen zult dit besef mee: Ik ben mijzelve, in mij woont het licht en ook vanuit mijzelve zal ik de weg vinden tot de vele zonnen die in elkaar besloten zijn, gaande tot dat ene punt waarop alleen nog waarheid kan bestaan en geen illusie of droom meer het geluk van de werkelijkheid verstoort.

Dit is alles wat ik u te zeggen heb. Indien u kommentaar hebt bent u welkom.

x Wij mogen dus zeggen dat de eindbestemming van de mens de eeuwige weg is die hij af te leggen heeft?

- Zeggen mogen wij allen alles, indien wij maar een ding beseffen: hetgeen wij zeggen is vaak dvoor een groot deel eerder dat wat wij hopen of geloven dan een weten.

Indien u het mij vraagt zeg ik: onze bestemming is het een waarheid te bereiken waarbij de kern van ons wezen onveranderlijk is vastgelegd als een deel van of desnoods als een weerkaatsing van datgene waaruit wij zijn voortgekomen.

Maar ook dit is een geloof. En vergeet niet, dat ons geloof altijd weer de mythos is die wij weven rond een werkelijkheid die in ons leeft maar die wij zonder omschrijvingen en een "leer" in feite niet eens durven aanvaarden. Is dit voldoende?

x Wij hebben een uitgangspunt gehad. Kunnen wij dan zeggen dat wij terug moeten gaan naar dit uitgangspunt door alle levens inkarnaties en werelden heen om zo tot besef te komen van dit punt?

- Zoals reeds gesteld: u moogt voor mij alles zeggen. Persoonlijk meen ik: wij weten niet waar wij begonnen zijn. Want wij waren voor wij beseften, maar eerst toen wij bewust beseften wisten wij ook, dat wij waren.

Ons denken brengt ons inderdaad tot het als waarschijnlijk aanvaarden vaneen kringloop, uitgaande van het Ene en terugkerende tot dit Ene. Maar is dit de waarheid? Wij weten het niet. Mogelijk is het een beeld, een symbool.

De oude gnostici hadden ook een symbool: de slang die zichzelf eet. Misschien zijn wij wel iets dergelijks, zijn wij de verwezelijking van alle delen van ons zijn tot wij, weerkerende tot een wereld als eenheid, uiteindelijk bewust zijn alles wat wij altijd reeds geweest zijn: zuivere energie die deel is van de enige werkelijke kracht.

Je kunt het zeggen, je kunt het geloven, maar je kunt niet zeggen dat dit bewezen is en dus het enige werkelijke doel van alle leven. Je kunt tenhoogste stellen: zo voel ik dit aan, dit is mijn waarheid. En zolang ik deze waarheid in mijzelve draag zal ik trachten daar ook naar te leven.

Maar deze door mij ervaren "waarheid" is niet onveranderlijk, eeuwig. Zij is alleen maar mijn omschrijving van datgene wat zich nog aan mijn begrip onttrekt. Voldoende?

x Gaat de angst altijd met je mee?

- De angst gaat altijd met je mee. Mogelijk vindt u dit vreemd. Maar als wezen zijn wij voortdurend verdeeld tussen de innerlijke drijfveren en bestemming die wij niet geheel bewust kennen en ons kontakt met een wereld waarin wij voor ons eigen gevoel eigenlijk nooit geheel passen.

Dan zien wij ons konakt tussen ik en wereld vaak als onjuistheid en verwerpen delen van ons leven of handelen. Wij vrezen die discrepanties en trachten ons steeds weer a.h.w. aan de verantwoordelijkheid daarvoor te ontworstelen. Niet voor niets is de biechtstoel en later ook de psychiater zo belangrijk geworden voor vele mensen: het zijn middelen om de dingen van je af te kunnen zetten. Maar wat wezenlijk bij je behoort kun je niet werkelijk van je af zetten. Wat betekent dat wij onszelf maar moeizaam kunnen aanvaarden zoals wij zijn en dat wij steeds weer, wanneer er een ogenblik komt waarin de zelfaanvaarding

onvermijdelijk wordt, in onszelf een angst beleven die alleen overwonnen kan worden wanneer wij in onszelf de grote zekerheid dragen vaneen licht en de beheersing die mede voortkomt uit het besef dat uiteindelijk altijd, ook nu onze bestemming verwezenlijkt zal worden, of wij dit nu weten of niet.

Voldoende?

x Kennen wezens in de geest ook een denken zoals wij dit ervaren?

- Wanneer wij ons tot u wenden trachten wij ons op een dergelijk denken wel te baseren. Maar kennen? Mag ik u vragen of u misschien even kort een vergelijk kunt geven tussen aap, noot, mies en de werken van Vondel?

Ergens hebben zij iets gemeen: beiden bestaan uit letters. Al is in beide gevallen de basis een bereikt bewustzijn, toch verschillen de wijzen van denken van mens en geest evenveel of meer, omdat de samenhangen anders zijn, de wijze van beleven en beseffen anders blijft en zelfs het gehele wereldbeleven anders is.

Wij kennen b.v. geen woorden. Onze communicatie, maar ook realisatie, wordt uitgedrukt in iets wat half een beeld, half gevoel is. Ons denken is ook geen ordening, zoals bij u gemeenlijk het geval is, maar eerder het vinden van een punt van overzicht. En ook dit is toch wel afwijkend naar mijn mening.

Op grond van dit alles en nog meer argumenten is het voor mij wel heel moeilijk om te stellen, dat ons denken hetzelfde is. Laat mij een beeld hiervoor geven: Ons denken omvat voor een groot deel dezelfde mogelijkheden die ook het normaal menselijke denken bezit. Er zijn echter afwijkingen die het onmogelijk maken van gelijkheid of zelfs maar volledige vergelijkbaarheid te spreken. Is dit voldoende?

x Is er dan niemand van dit laatste punt weergekeerd, zoals b.v. de Christus die in Jezus heeft geleefd?

- Hoe kunnen wij dit weten? Hoe kunt je een kleur exact aanvoelen wanneer je blind bent? Je kunt soms mogelijk de hoofdtoon aanvoelen, maar weten wat die tint werkelijk en precies is, neen.

Wanneer iemand terugkeert wordt deze voor ons eerst kenbaar in de hoogste wereld die wij nog kennen en durven betreden. Al wat daarvoor ligt onttrekt zich aan ons weten. Daarom kan ik hier geen zeker en feitelijk waar antwoord op geven.

En daarmee mag ik dan hopelijk gaan sluiten. Ik heb uw vragen zo goed en eerlijk mogelijk beantwoord. Mogelijk heb ik u met twijfel achtergelaten. Wel, twijfel nu maar aan de voorstellingen die u hebt. Dat kan u alleen maar helpen om onbevanger te staan tegenover de werelden en krachten die u eens zult ontmoeten.

Maar vergeet één ding niet: u bent deel van de kracht waaruit alles voortkomt. Hoe en waarom weet ik niet. Ik kan het niet zeggen. Maar dat dit zo is wordt steeds weer in elk leven aangetoond, keer na keer na keer. En omdat de kern van uw wezen bij deze kracht behoort zal alles wat u ooit bent, doet, beleeft, doormaakt, zinvol zijn in het geheel.

U zult steeds weer leren het voor u zinvolle te behouden en ook altijd weer het voor u niet zinvolle verliezen wanneer u verder gaat van leven tot leven, van poort tot poort.

Tot u uiteindelijk die laatste ster in alle sterren bereikt die waar is en onveranderlijk en in zich het enige licht vormt.

Ik dank U voor uw aandacht

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond vrienden.

U weet het al: het tweede gedeelte vereist aandacht voor esoterie. In het eerste deel van de avond hebben wij nogal hoog gevlogen. Daarom doen wij er goed aan nu eens te zien of wij over het geestelijke landschap kunnen scheren.

Wat scheren betreft: weet u wie nog sneller en beter scheert dan de snelste schapenscheerder? De ontvanger van belastingen. Maar dat is natuurlijk geen esoterische opmerking.

Trouwens, wanneer je spreekt over het gebeuren in het innerlijk van de mens komt er altijd weer een ogenblik waarop je je afvraagt "waar ben ik eigenlijk mee bezig"?

Want het is niet zo eenvoudig om je eigen waarheid, innerlijk of uiterlijk, te herkennen. Er was eens iemand die zichzelf voor het eerst op een film zag. Eerst wist hij niet eens dat hij het was en toen men hem er op attent maakte reageerde hij met een "Ben ik dat? Wat zie ik er vreemd uit."

De man had zichzelf tot dan alleen in de spiegel gezien. En ons overkomt iets dergelijks, wanneer wij afstand proberen te nemen van onszelf en kijken naar ons innerlijk. Tot op dat ogenblik waren wij gewend ons te spiegelen in de gebeurtenissen van de schepping. Wanneer wij dan ons innerlijk eindelijk eens zien zoals een ander ons ziet schrikken wij ons ... nu ja, het behoeft geen beroerte te zijn, maar het komt toch vaak die buurt wel uit.

Wanneer je dan geheel eerlijk bent en over de schok heen bent geeft je jezelf toe: ik heb het misschien wel eens gedacht, maar ik heb het gewoon nooit willen weten.

Want wij willen alles weten over een ieder en alles, maar de waarheid omtrent onszelf? Nu ja, die kan nog wel even wachten. Ik denk dat er daarom zoveel mensen zijn die de raadselen trachten te ontsluiten van de ruimte of de microwereld. Er zijn zelfs mensen die zich bezig houden met alle menselijke roerselen -- van anderen dan. Overigens vindt ik die term roersel niet geheel juist, want vaak lijkt het meer op werkende gist. Al die mensen zijn intens bezig. Logisch: alleen door intens met iets anders bezig te zijn vindt je alle verontschuldigheden die je maar nodig hebt om niet met jezelf bezig te moeten zijn.

Aan de andere kant is het natuurlijk ook zo dat iemand die alleen maar met zichzelf bezig is ook niets doet. Dan krijg je situaties als de swami die mooi in lotushouding zit te mediteren terwijl er naast hem een huis afbrand waarin nog mensen zijn. Maar hij wil van niets weten, hij mediteert rustig verder.

Zo iets vindt ik nu ook niet geheel juist natuurlijk. Dus laat ons maar eens proberen iets te zeggen over de esoterie zoals ik die zie. Ik. Want een ieder ziet het weer wat anders. Ook bij ons is het nog steeds zo dat iedereen toch weer een beetje een andere kijk op de dingen heeft.

Maar wanneer u al die verschillende kijkjes te horen krijgt kunt u misschien toch een beter beeld maken van de werkelijkheid. In de plaats van de twee dimensionele foto die alleen maar vanuit een enkel standpunt zijn object vastlegt krijgt u dan te maken met een soort hologram.

Kort geleden heb ik nog eens aan iemand gevraagd, of hij wel wist wat een hologram was. Hij wist het niet, waarop ik uitlegde dat het een driedimensionale afbeelding is waarop je iets van alle kanten kunt bezien en dat dit ding door stralen laserlicht wordt gemaakt.

Aha, sprak mijn partner in het gesprek. In feite is een hologram dus een holle lazerstraal. Vermoedelijk dacht hij daarbij aan zijn familie of zoiets.

Maar wanneer ik dan kijk naar de esoterie en alles wat daarmee

samenhangt is de eerste konklusie: Tjonge wat zit daar een hoop verpakking omheen. Alles wat je hoort klinkt zo ingewikkeld.

Ik meen zelfs datde mensen die zich met esoterie bezighouden datgene wat zij zeggen te zoeken nog moeilijker weten te formuleren dan een minister van defensie die aan de minister van financiën duidelijk moet maken dat hij toch werkelijk alle gelden nodig heeft waarom hij bij zijn begroting heeft gevraagd. En wanneer u meent dat een dergelijke formulering niet duister en moeilijk is moet u toch eens gaan praten met de heer van Agt en de zijnen.

Er is dus wel heel veel verpakkingsmateriaal, maar wat is dan de werkelijkheid die er in schuilt? Dat is zo simpel dat een ieder het kan na-aan en daarom niet zo gewild.

Neem de christelijke leer eens en herleidt die tot haar essentie. Wat blijft er dan over? Heb God lief boven alle dingen en uw naaste gelijk uzelf. De hele rest kunt u dan van mij kado krijgen. Want wanneer je alleen die simpele regel probeert waar te maken heb je voorlopig meer dan genoeg werk en behoef je je met de rest voorlopig nog niet bezig te houden.

Zo is het met de esoterie ook: zijn vertelt je allerhande mooie en wat duistere dingen over de geheime vertrekken van de geest, de reis van de ziel en verder over alles wat wij zijn geweest en zijn geworden.

De mensen doen veel moeite om er achter te komen wat zij eens waren en toch heb je er weinig aan. Ga maar eens naar de ontvanger van de belastingen en vertel hem dat de aanslag die hij je heeft opgelegd ongeldig en onzin is omdat je in het vorige leven Nero bent geweest. De man kijkt je waarschijnlijk heel vreemd aan en mogelijk wacht hij nog even voor hij assistentie roept omdat hij wil weten of je nu ook nog zult gaan blaffen. Daar heb je toch niets aan?

En willen weten wat je morgen zult zijn? Als u vandaag een oude pee bent - een pee is een oud mannetje - kun je wel zeggen in het volgende leven zal ik een mooie jonge meid zijn. Maar dat betekent dan toch niet dat je in dit leven als vast met sukses kunt gaan koketteren.

Voor mijn gevoel maakt het niet zo veel uit wanneer je aan esoterie doet wat je geweest bent of nog zult zijn. Datgene wat telt, waar je mee te maken hebt is vandaag.

De nu werkelijk belangrijke vragen zijn: wat ben ik vandaag, wat eeft er vandaag in mij en wat breng ik daarvan naar buiten? Want wat dat betreft zijn vreemde konklusies mogelijk. Ik zie nu heel wat mensen die, wanneer zij naar buiten brengen wat ik in hen meen te zien nog het meest zullen lijken op mensen die te veel getakken aardappelen en te veel bier tot zich hebben genomen.

En wat er in je leeft? Dat is toch eigenlijk de begeerte om iets te zijn? Waar of niet? Goed, je weet misschien niet geheel en precies wat je bent, maar er leeft iets in je waarvan je nog wel weet hebt en dan kun je in ieder geval nog je best doen om daar alvast iets van waar te maken.

Ik kan natuurlijk wel allèrhande eele theorien op gaan stellen over dat wat ik misschien zou moeten zijn. Maar ja, de feiten? De meeste mensen willen mogelijk graag edellieden zijn, maar wanneer je hen op de keper beschouwt zijn zij nog erger dan Elisa uit Pygmalion voor professor Higgins haar had opgedoken.

Dus wanneer wij nu over ons innerlijk en wezen bezig zijn, laat ons dan allereerst maar eens toegeven wat wij zijn. Wij zijn innerlijk gemeenlijk wel een beetje plat, een beetje gelijkvloers. Wij kunnen wel spreken over de hemelse zaligheid, maar ondertussen denken wij bij het woord zaligheid wel aan heel andere dingen.

In ieder geval wanneer ik spreek vanuit mijzelf zoals ik was op aarde. U bent mogelijk anders, hebt weer heel andere dingen om aan te denken. Ik gun een ieder het zijne.

Maar wat ik vandaag ben is toch eigenlijk datgene waarmee ik erken moet. Wanneer ik in mijzelf kijk en ik vindt daar een beetje licht dan moet ik dat ook naar buiten doen schijnen. Wanneer je licht hebt moet je het ook delen met anderen. Anders heeft het voor jou geen zin. Je kunt dan natuurlijk wel zeggen "ik ben een groot licht"... Maar als niemand daar iets van bemerkt dan verandert er toch niets? Nu ja, het is ook weer zo dat er heel wat mensen zijn die zichzelf zien als een groot licht en die duisternis verspreiden. Maar dat is weer een heel andere kwestie, waarop wij vandaag maar niet verder in zullen gaan.

Ik zeg maat: esoterie is een erkennen wat er aan diepste en hoogste waarden in je leeft en dan ook nog proberen er iets van naar buiten te brengen, hoe dan ook.

Nu zullen er heel wat mensen zijn die roepen dat dat wel even kan wachten omdat zij zich eerst verder bewust moeten worden. Maar dat noemt men in de parlementaire taal de ijskasttechniek. Wij zijn ons er van bewust dat het probleem dringend is en zullen overgaan tot het instellen van een commissie van onderzoek waarvan verwacht wordt dat zij binnen 3 jaren rapport uitbrengt. En dan denkt men: over die drie jaren zitten er hier waarschijnlijk al weer anderen, dus zijn wij voorlopig netjes van de rotzooi af.

Is dat hatelijk? maar hoe vaak doen wij niet hetzelfde, zetten wij problemen die wij toch wel als dringend zien terzijde? En zeker: wanneer het over esoterie gaat lijkt mij dat verkeerd. Want voor mij betekent esoterie niet alleen zoeken om iets schoons in jezelf te erkennen, maar ook alle moeite doen om dat mooie dan buiten je waar te maken.

Denk dan niet, dat de anderen het daarmee meteen eens zullen zijn en u in blijdschap zullen ontvangen. Je hebt licht in jezelf, je brengt het naar buiten en wat krijg je te horen? Zit niet zo in mijn ogen te schijnen.

Nu ja, dan heb je het in ieder geval geprobeerd en misschien is er toch iemand die bij dit licht tenminste nog heeft gezien dat hij bij een verkeerde halte staat.

Zo moet je het volgens mij bekijken. Geen wonder dat ik bij het beschouwen van vele boeken en leringen over esoterie denk: wat deinen die toch ontzetterd ver weg van het werkelijk belangrijke. Ik heb dan altijd het gevoel dat de ziel weggedragen wordt door zeverende zeeën van woorden die het ik transporterend naar oceanen van vage gevoelens terwijl de kust achter je verdwijnt en ondertussen heel wat medemensen verzuipen.

O ja, natuurlijk, die medemensen deugen ook niet. Maar erger u daarover niet. Het is eerder prettig. Dan heb je tenminste in dat opzicht gezelschap....

Laat ons dan maar gewoon proberen iets voor onze medemensen te doen en in onszelf naar de nodige kracht zoeken. En dan niet helpen zo in de stijl van arme mensen, kerels, kinderen, meiden of arme oudjes, wij zullen je wel even helpen.

Helpen doe je alleen waar het nodig is en dan nog alleen wanneer je ziet dat zij het op prijs stellen. Maar je moet klaar zijn om een ieder te helpen die je hulp werkelijk nodig heeft en die ook wenst.

Dat is volgens mij dan veel meer esoterie dan al dat andere. Ik heb in mijn leven - alweer een tijd geleden - een karthuizer gekend.

U weet wel: van die zwijgzame monniken die God loven terwijl zij rond lopen in een geur van mest en vroomheid omdat zij het land bewerken en vee houden.

Deze man sprak eens tot mij: woorden om God te loven heb ik niet, maar ik heb een paar grote handen... Kijk, dat was nu voor mijn gevoel een esotericus.

Want God loven met woorden is zo goedkoop. Maar je grote handen gebruiken, je mogelijkheden, je talenten, je gaven gebruiken dat betekent erkennen wat er in je is. Datgene dus wat je gegeven is zoals mens zegt of wat je verworven hebt - weet jij veel. En daar dan iets mee doen.

Ik vindt dit esoterisch heel erg belangrijk, werkelijk. Want de innerlijke wereld kennen zonder dat er iets van naar buiten komt is zo iets als een schema in gedachten ontwerpen zonder ooit te proberen of het ook werkt.

Ik ben bang dat heel wat esoterie in feite ontaard in een vorm van egotisme, en zoals u weet is dat nog wel geen vorm van egoïsme, maar het is nog veel scherper op het ik gekoncentreerd. Daarom moeten wij alles wat er ook maar op lijkt vermijden.

Wij leven in een wereld? Goed. Wij leven in die wereld en hebben daarin iets: onszelf. Laat ons daar dan gebruik van maken. En laat ons dan ook niet zeggen: maar ik weet niet of het wel werkt.

Ik vindt dat ook zo iets, weet u wel: tja, wij zijn hoog-esoterisch... echt geestelijk... ik verdiep mij in de hoogste geest... Wat zeg je, heb je hoofdpijn? In de kast in de keuken vindt je een asperientje...

Wanneer je werkelijk zo harmonisch bent met de hoogste waarden van de geest zeg je toch: Hoofdpijn? Dat is een vorm van disharmonie. Ik heb harmonie, dus ik neem die wel even weg, compleet met de oorzaak. Want dat zou je dan toch ook moeten kunnen doen?

Zeker, het lijkt krankzinnig. Men doet dat niet, zo hoort het niet. Aan de andere kant: waarom zou ons anders die innerlijke kracht gegeven zijn? Dat moet u mij dan eens vertellen.

Wanneer God ons innerlijke waarheid en wijsheid geeft en wij kunnen daar niets mee doen, weet u wat hij dan doet? Een gebruiksaanwijzingen geven zonder het apparaat er bij te leveren. Wees daar dan maar gelukkig mee.

Ik ben mogelijk een idioot, maar ik geloof in een God. Dat moet je mij maar niet kwalijk nemen. Ik ben nu eenmaal nog niet wijzer - dit voor al degenen die zeggen dat is niet zo of "ik weet het nog niet..."

Ik geloof in een God, al is het misschien dan niet een zo menselijke persoonlijke God. Maar als die kracht inderdaad, zoals ik geloof, mij en alles wat er is heeft voortgebracht dan neem ik ook aan dat Hij voor alle gebruiksaanwijzingen die ik in mijzelf kan vinden ook wel het nodige apparaat zal verschaffen, dus dan kan ik er ook iets mee doen.

Laat mij dan esoterie van mijn kant maar allereerst beschouwen als het lezen van de mogelijkheden en noodzaken in mij, die ik dan naar buiten toe zo goed als ik dat maar kan tot uiting moet brengen.

Zeker, volgens de esoterische theorieën hinkt dit op een slof en een schoen, Maar ik houdt nu eenmaal meer van iemand die loopt op een slof en een schoen dan van iemand die met twee balschoenen aan blijft zitten wachten tot een ander hem verder draagt.

Wij zoeken zelf, wij bouwen zelf. Al zit je met dit denkbeeld ook wel eens te kijken. Zo heb ik iemand eens horen zeggen: wij zijn de bouwmeesters van de grote architect. Mijn antwoord was:

Wees er gelukkig mee. Hoeveel stenen heb je al op elkaar gezet?

"Ja, dat weet ik niet. Ik ben nog bezig de steen tot zijn perfecte vorm te behouwen." "Dan zou ik als ik jou was eerst eens goed gaan praten met degene die de stenen levert. Wanneer je daar een paar goede weghaalt krijg je tenminste nog het een en ander op elkaar."

Een tempel bouwen is niet alleen maar een kwestie van jezelf perfect vormen maar ook een kwestie van de vormen juist samenvoegen. En dat betekent werken naar buiten toe. Het komt neer op een alles wat je innerlijk als goed en juist gevoelt ook naar buiten toe vorm en gestalte geven.

Zeker, dat is niet altijd even leuk. Ik heb een voorbeeld dus maar even niets zeggen en je vooral niet ergeren, want het is echt gebeurd. Er komt een dominee bij mij - ik was toen nogal los geslagen. Wein weib und gesang was een voornaam deel van mijn leven. Het gezang was zo nu en dan nogal vals, maar de rest ging heel aardig. Ik heette hem welkom en vroeg wat hij kwam doen.

Het antwoord was : ik kom uw ziel redden. (stem uit de zaal: O.) Ja, dat dacht ik nou ook. Ik keek hem eens aan en vroeg: waarvan dominee? Hij sprak plechtig: van de vrouwen en van de drank ... Ik vroeg hem: dominee, weet u daar dan geen raad mee?

Hij weer: ik ben getrouwd en ik drink wel eens. Maar ik overdrijf het nooit. Waarop ik vroeg, of hij nog nooit dronken was geweest. Hij keek mij aan of ik hem een onzedelijk voorstel deed. U weet wel hoe een vroom gezicht dan langzaam uitken zakken, net kaarsvet dat begint te smelten.

En ik weer: dominee, wanneer u nog nooit dronken geweest bent, hoe weet u dan of de verrukking van Bachus niet toch een deel is van de grootheid van God? Hij; " dat weet ik uit de kerk en de bijbel". Waarop ik hem voorhield; Dominee, ik zit niet in de kerk. Wanneer u dit alles nu daar eens ging vertellen?

Hij is nooit meer terug gekomen. Kijk, die man wilde mij wel redden, maar dan alleen op z i j n voorwaarden. En als je weet hoeveel aardigs ik in die tijd aan de hand had kunt U ook wel begrijpen, dat die mij te zwaar waren.

Ik ben hem later nog tegen gekomen. Ik was toen al een tijdlang dood. Ik was trouwens wel eerder dood dan hij. Dat wel. Hij had dus langer geleefd en het had hem zeker ook nog veel langer geleken dan het was. Dat kan wel niet anders met die manier van leven die hij er op na hield. Ik vroeg hem dus: ben je nu nog dominee? Hij keek mij aan en vroeg op zijn beurt: dacht je werkelijk dat ik nu nog gek was? Daarop heb ik hem meteen gefeliciteerd met zijn bewustwording.

Niet, dat moet u goed begrijpen, omdat ik de man als dominee misachtte, maar omdat hij als dominee altijd één ding had vergeten: Dat je nooit alles wat er in je leeft kunt vervangen door een boekje.

Toch is juist dit iets wat menige esotericus doet. Hij leest een boekje, al kiest hij wel naar eigen smaak. De een voelt meer voor Brunton, de ander voor Alice Bayly en mogelijk voelt er een ander nog meer voor Paul Robeson, want esoterische bassen schijnen ook voor te komen.

Dan zijn zij zo verdiept in die stellingen dat zij vergeten wat de werkelijkheid is. Ik heb die dominee indertijd bijvoorbeeld niet bepaald juist behandeld. Want de man kwam tot mij omdat hij de mens in mij zag, omdat hij mij ergens liefhad ondanks alles. En voor een dominee was dat heel wat, want zoals u mogelijk ook nu nog kunt konstateren zijn dominees lieden die meestal niet bepaald houden van mensen die te veel liefhebben.

Aan de andere kant had hij het mooie wat in hem leefde vervormd, had het in feite een beetje kapot gemaakt. Want hij liet het alleen door een bepaald systeem naar buiten komen.

Esoterie wordt maar al te vaak een systeem; en of dit nu een systeem is van "leef je agressies uit, mediteer" of iets anders - de een voelt nu eenmaal meer voor de zon, een ander meer voor zen - altijd weer zijn er mensen die denken: het systeem is het.

Neem het systeem op zich is het juist niet. Wanneer jij al de hoogte krijgt kun je ook de trap de schuld niet geven al is die er om hoger op te komen.

Het systeem is alleen hetgeen waarin mogelijk de mogelijkheid te vinden is om datgene te formuleren waarvan wij weten dat het in ons bestaat. Maar wanneer wij dit eenmaal gedaan hebben is het systeem afgedaan, heeft het zijn nut niet meer.

Dames, ik weet niet of u nog de gewoonte hebt u te poederen. Ik heb laatst van iemand iets gehoord over pancake, maar ja, een vrouw met een flensje op het gezicht lijkt mij afzichtelijk. Dus neem ik maar aan dat U zich nog poedert.

Wanneer u u dus gepoederd hebt gaat u toch niet steeds verder door u te bestuiven. Het doel is alleen het wegnemen van de glans - vooral op de neus. U toont dan een mooi matte huid. En dat is zeer attractief. Ik weet nog steeds van wanten. Maar dan ga je toch niet verder door met poederen tot je een gezicht hebt als een witte clown? Wanneer je bereikt hebt wat je wilde stop je.

Denk nu even aan esoterische systemen. Wanneer je bereikt hebt wat je wilde en iets van je innerlijk, hoe vaag dan ook, hebt leren kennen en geen verdere resultaten meer boekt kun je toch dat systeem dan ook wel beter naast je neerleggen, nietwaar?

Maar ja, hoe zijn de mensen? Er zijn er heel wat die zeggen: de werkelijke grote kennis, de werkelijk omvattende esoterie kunnen wij alleen bereiken wanneer er iemand komt die ons inwijdt in de grote waarheid. En dan te weten wat de Waarheid in feite is. Indien ik goed ben voorgelicht krijgt die tegenwoordig zelfs vanuit Moskou op zijn kop.

Kijk, wij zijn soms aardig bewust. Ja, bij mij valt dat natuurlijk nu niet zo op. Maar ik pas mij dan ook graag oij het publiek aan..... neem mij niet kwalijk. Dat was gewoon een kans die ik niet kon weerstaan.

Maar zonder gekheid.... (wat moet u een leuke geweest zijn op aarde) Ja, dat komt eerst wanneer je op aarde kans hebt gezien om 40 jaren te studeren. Ik heb gestudeerd aan de hand van een legaat en zag kans dit vol te houden tot mijn 56e jaar zonder ooit een graad te behalen. Wat wel bewijst dat ik een zeer intellectueel persoon ben geweest op aarde.

Wat ik echter probeerde duidelijk te maken is iets anders: Wanneer ik eenmaal gevonden heb wat er in mij leeft en hoe ik dit uit te brengen interesseert het mij toch verder niet, of het voor een ander een passende omschrijving is? Zolang het mij maar gelukt te beseffen wat er in mij leeft en ik de mogelijkheid kan vinden het zo goed mogelijk naar buiten te brengen. Want zolang ik het beste wat er in mij leeft maar aan de wereld weet te geven zal er vanuit die wereld altijd wel wat naar mij terugkeren waardoor ik innerlijk beter en bewuster wordt.

Ja, ik weet wat u nu denkt: het zal wel lang geduurd hebben. Zeker, het kan lang duren. Maar of het nu lang duurt of kort, je moet gewoon vanuit jezelf het beste wat er in je zit in de wereld brengen. Je moet jezelf steeds - en dat bedoel ik zuiver geestelijk - delen met de wereld zo goed je kunt.

Als je het beste wat je in je hebt aan de wereld geeft maak je die wereld iets beter, maar je maakt vooral ook jezelf een beetje bewuster. al begrijp ik wel, dat dit esoterie is op mijn geheel eigen wijze en dat de meeste mensen daar niet zo op zijn. Ik weet heus dat mijn voorganger heel wat meer indruk heeft gemaakt.

Aan de andere kant moet u maar denken dat een olifant wel een reuze indruk kan maken op een mier, maar of die mier daar ook beter van wordt is

nog de vraag. Want dat kan verpletterend werken.

Als je geestelijk zelf erg hoog bent kunt je die sfeer wel uitsralen en zo de mensen iets geven, maar kun je hen werkelijk zeggen waar het om gaat? Dat kun je toch niet? Daarom denk ik dat het de moeite waard is alles te vertalen in zo menselijk mogelijke termen.

Mijn visie is heel simpel: Esoterie is niet alleen een naar binnen kijken. Het is het vinden van het vermogen om te zien wat er in je is en dan met hetgeen er in je is naar buiten te kijken tot alles wat je in je gevonden werd voor jou terug te vinden is in de wereld buiten je waarin je denkt te leven. Dat is voor mij esoterie.

Daarvoor kun je van mij alle formules, hoe mooi en hoog dan ook, kado krijgen. En dit is alleen maar een nuchtere raad, geen inwijding eerste les ad f 300.- . U krijgt het zo. Ofschoon het berekenen van een hoge prijs zijn nut kan hebben voor een hollander. Want wanneer die veel betaalt verwacht hij er meer voor en doet hij er meer mee.

In al die jaren dat ik gestudeerd heb - in mijn tijd bestond het vak als zodanig nog niet werkelijk maar u kunt toch wel zeggen dat ik bij alle andere richtingen sexualogie als liefhebberij onder meer heb gekozen - ontdekte ik steeds weer, dat er mensen zijn die geen raad weten met zichzelf. En weet u waarom? Omdat zij bang zijn te erkennen wat er in hen leeft en nog veel banger voor de mogelijkheid dat een ander daar achter zal komen.

Dat laatste kan ik nog wel begrijpen, want éénmaal zijn de heren er bijna achtergekomen wat er in mij leefde en indien ik toen geen heel goede relaties had gehad had men mij weggeschopt. Ik werd toen bijna uit het corps gewipt. En dat zou heel vervelend zijn geweest want juist in dat corps wipte je nog wel eens iets in je vrije tijd uit de losse pols. Afstand daarvan doen zou een wel zeer gelijkmatig bestaan hebben opgeleverd of erger nog, vele extra kosten van wegen de vaste en vloeibare burgerkost.

Toch heb ik mijn omgeving altijd weer geprobeerd duidelijk te maken: jongens, of je nu doktor wordt, advocaat, dominee of iets anders - naar de buitekant speel je toch altijd een beetje voor tovenaars. Als je nu maar altijd voor jezelf weet dat niemand werkelijk denkt dat je een echte tovenaars bent en dat niemand een wonder van je verwacht, maar altijd wel net iets meer dan je voor jezelf meent te kunnen geven. Dan kun je altijd nog iedereen wat helpen. Je zult misschien niet aan alle verwachtingen beantwoorden, maar wel aan de meeste. En daardoor zul je een hele hoop mensen gelukkiger en beter achterlaten.

Ik herinner mij een dergelijke gesprek nog heel goed. Ik was toen ongeveer 35 jaar, de knaap waar ik mee sprak was nog geen 23, koppie kaal vanwege de ontgroening. Want dat deed men in onze dagen nog heel gewetensvol: men ontgroende de mensen tot zij bont en blauw waren.

Die zat ook met zich in de knoop en ik heb hem gezegd: Jongen, je moet een ding altijd onthouden. Probeer niet te zijn wat anderen willen dat je bent, maar je moet altijd proberen zo goed mogelijk te zijn en te worden wat je zelf wilt zijn. En dat betekent dat je op je eigen wijze moet durven redeneren, ook wanneer de prof het er niet mee eens is.

Kom je weer eens voor een tussenexamen voor de heren, dan geef je hen natuurlijk steeds hun eigen antwoorden. Want die vinden zij altijd goed. Maar voor jezelf moet je weten dat zelfs de meest geleerde heer ook de wijsheid niet in pacht heeft.

Die jongen is later nog heel goed terecht geworden. Hij is later staatsman geworden. Nu ja, niet een ieder kan ook een intellectueel vak kiezen, nietwaar? Want er is vaak meer i.q.nodig om in stilte aangenaam te leven dan om de lasten van de wereld te dragen.

In Spanje weet men dat beter dan hier. Want wie draagt daar de zwaarste lasten? De boer of zijn ezel? En wie draagt de zwaarste lasten in uw land? Probeer daar eens achter te komen en vraag je dan eens af of je nu een boer of een ezel bent. Ook dat is het verwerven van zelfkennis.

Geef eerlijk toe hoe het zit. Waarom ik zo lang gestudeerd heb? Omdat ik lui was. Geef het eerlijk toe tegenover jezelf en anderen en wanneer je nog iets doet ziet men dit al snel als een deugd. Maar doe alsof je heel erg ijverig bent en alles gaat steeds fout.

Zie gewoon alle fouten die je hebt en vorm die dan zo om dat zij je tot deugden worden. Natuurlijk, ik was de oude knar. Maar als oude knar was ik gelijktijdig de toevlucht van velen die jong waren en eigenlijk nog geheel in het studentenleven op moesten gaan. En vergeet niet dat in mijn tijd de meeste studenten verwende jongentjes waren. Want Pa had het, anders kwamen zij er niet. Tegenwoordig is het anders. Dan is een dokter vaak iemand die verder gestudeerd heeft omdat hij geen baantje als goed betaald arbeider kon krijgen.

Iemand die vroege dokter werd had een rijke papa en bovendien gemeenlijk nog een soort gevoel van roeping. Hij volgde esculapus compleet met heilige eed en hoopte daarvan dan voor de rest van zijn leven uitstekend zij het onregelmatig te eten. Nu zie ik het vaak wat anders. Ik heb niets tegen Hippocrates, maar zoals het nu loopt schijnt hij de naamgever van menige hypocriet te zijn geworden.

Nu ja. Ik had wel degelijk betekenis voor anderen. Indien ik echter tegenover mijzelf en anderen steeds maar had gedaan alsof ik werkelijk verder moest studeren om iets te bereiken, had ik wel degelijk erg fout gezeten: ik had tegenover anderen iets uit moeten hangen wat ik niet was. Gelijktijdig had ik mijzelf moeten verwijten dat ik te lui was om te slagen.

Nu gaf ik toe dat ik lui was en dat ik niet van plan was om te lagen daar ik te lui was om de verantwoordelijkheden na het slagen zelf te dragen, kortom dat ik mijn leven meer geslaagd achtte wanneer ik niet slaagde. En zo was ik in staat met de kwaliteiten die ik verder nog had vaak een ander te helpen.

Onzin? Neen, ook dit is esoterie. Je bent wat je bent en daaraan kun je niet veel veranderen. Zodra iemand zichzelf bijna heilig verklaart staat vast dat hij probeert zichzelf te belazeren in de hoop, dat hij het dan de wereld ook kan doen.

Dus gewoon eerlijk toe geven zo ben ik. En daarmee dan ook nog werken voor anderen wanneer het zo uitkomt. Die anderen zullen daar niet altijd erg gelukkig mee zijn, natuurlijk niet. Dat kun je ook niet verwachten. Maar je brengt naar buiten wat er in je leeft, daardoor erbaar je. Door je ervaring wordt je steeds bewuster.

En naar mate een mens zich bewuster gevoelt t.a.v. hetgeen er werkelijk in hem leeft en bestaat zal hij meer in staat zijn de werkelijkheid waaruit hij is voortgekomen te aanvaarden en er mee te werken. Dat is dan mijn visie op esoterie.

Indien iemand vindt dat het niet esoterisch was, klachten kunnen worden ingediend. En vindt u dat het wel het geval is dan hebt u wel heel goed geluisterd, want ik heb heus nog wel enige dingen gezegd die de moeite waard zijn.

x Dit is inderdaad je reinste esoterie, maar ik vindt dat u de ware esoterie van bepaalde groepen niet tot zijn recht laat komen.

- Ik kamde de esoterie niet af of de systemen op zich. Ik wees alleen nadrukkelijk op het feit, dat vele mensen zich zo zeer bezig houden met de formuleringen, dat zij daardoor vergeten wat zijzelf zijn. Ik heb het grootste respect voor rozenkruisers, theosofen en anderen - noem maar op - die vanuit hun eigen systeem komen tot een besef van werkelijkheid. Maar voor elke mens die zo het haalt zijn er 20 die vastlopen in woordenbrei

Ik zeg niet dat zij hun best niet doen. Maar dat éne kunnen zij niet vinden: de direkte relatie tussen hun innerlijk en hetgeen zij naar buitentoe doen.

Ik heb dus b.v. gezegd: jongens, het christendom is goed, maar hoeveel echte christenen zijn er nu op de wereld? De mensen nemen ware en wijze woorden en maken daaruit dan een gezellige brei die zij voor zichzelf het meest aanvaardbaar vinden. Waarbij zij vergeten dat die brei dan geen wijze weergave van de werkelijkheid meer is of een werkelijke weg van innerlijk naar uiterlijk of omgekeerd, maar dat alles wat hen blijft een woordenrijke en vroomklinkende rationalisatie is van hetgeen zij - vaak tegen eigen beter weten in - doen.

Ik heb in menig dispuutje gezeten, U moet mij dus niet onderschatten. Zelfs onder onze toehoorders zitten mensen die zweven. En dat is met deze wind gevaarlijk.... Het gaat er mij eenvoudig om de juiste relatie te laten zien zoals die in de esoterie bestaat. Wat ik u heb gegeven is geen kritiek zozeer als wel een gebruiksaanwijzing voor de vele esoterische systemen.

Ik heb niet gezegd dat die groepen op zich niet goed zouden zijn, maar heb nadrukkelijk gesteld dat het systeem nooit belangrijker is dan hetgeen je in jezelf vindt. Het systeem is alleen een mogelijkheid om beter te formuleren wat je in je vindt. Maar wat je vindt moet je dan ook meteen naar buiten brengen. Anders heb je er geen steek aan. Niet tenonrechte: Zolang theosofie n og ontaarden kan in een debiteren van theosofismen, rozenkruisterij vaak betekent dat men delen van de werkelijkheid het kruis achterna geeft en vrijmetselarij voor velen beperkt blijft tot het opbouwen van goede relaties lijkt mij mijn benadering niet geheel ten onrechte. (bekort) Al wat ik gezegd heb vloeit voort uit erbaringen, waarmede ook ik in de sferen nog lange tijd mee ben bezig geweest voor ik de juiste samenhang beseefte. Ik probeerde u alleen duidelijk te maken wat ik heb gevonden: geen systeem op zich is zodanig en onbeperkt waar dat het belangrijker is dan hetgeen in je leeft. In ieder geval was het niet kwaad bedoeld.

x Hebt u in uw leven cello gespeeld?

- Ja, dat heb ik ook nog wel eens gedaan. Ik zou haast zeggen mijn liefde voor dit instrument in het begin vooral in een vormgelijkenis heeft gelegen. Maar daarop wil ik niet verder doorgaan.

Vrienden, het wordt tijd om te eindigen. Ik wil uiteindelijk het medium ook nog te vriend houden, want ik zou nog eens door kunnen willen komen. Wat ik zei speelt aan op een wordingsgang en daar zit nogal wat van mijzelf bij. Dat moet u mij maar niet kwalijk nemen.

Voor de rest? Er bestaat een spreuk die ik voor u altijd weer zou willen herhalen: Be good en if you can't be good, be happy.

Want het is beter gelukkig te zijn en geluk te geven dan om aan alle wetten te beantwoorden die niet werkelijk in jezelf bestaan.

Ik zou zeggen: Wanneer je zoekt naar de God die in je leeft dan vindt je de wet in je, die je niet alleen innerlijk geluk geeft, maar ook geluk doet ontstaan daar waar je bent.

En als ik jullie iets wens zo is het dat wel. Want jullie zien er uit als een zootje dat best nog een beetje geluk kan gebruiken.... En ik weet zeker dat ook de wereld wat geluk, wat zekerheid en vooral wat licht hard nodig heeft in deze dagen.

Tot ziens.

(vragen en antwoorden tweede deel bekort)

—o—o—o—o—o—o—o—o—

d.d. 9 oktober 1981